

[**Ministeren for kulturelle anliggender.**]
dramatikerkonkurrence. Det var i 1955, og det blev samme år opført på Odense Teater, hvor det gik 20 gange. Det fik meget fine anmeldelser, og det blev antaget til udsendelse i radioteatret i december 1957 og blev udsendt den 9. december 1958. Det udsendtes nu for anden gang den 24. januar i år, denne gang i TV.

Nu spørger det ærede medlem altså, om jeg vil gøre min indflydelse gældende, således at ikke blot det pågældende skuespil, men stykker af tilsvarende karakter ikke i fremtiden bliver udsendt i fjernsynet. Jeg må bedrøve det ærede medlem med at svare nej.

Efter den sidste radiolov er der sikret radiatorådet og programudvalget en så bred repræsentation for alle lyttere og seere og kulturelle kredse i vort samfund, at rådet er i stand til at opfylde de krav, der er det pålagt. Hertil kommer, at en politisk minister ikke bør optræde som overdommer i æstetiske anliggender, som det her først og fremmest drejer sig om. Her må radiotratret i kraft af sin særlige indsigt også have et særligt ansvar. Det er chefen for den dramatiske afdeling, der indstiller til godkendelse, og på hans æstetiske ansvar må radiatorådet støtte sig.

Personlig er jeg tilbøjelig til at tro, at det ærede medlem i sin kritik af spillet generaliserer for stærkt, men det er altså min personlige mening. Der kan, så vidt jeg kan se, ikke drages konklusioner fra de enkelte teaterfigurers være- og handlemåde til hele det grønlandske folks være- og handlemåde. Det gør mig ondt, hvis det ærede medlems følelser er krænket, og især gør det mig ondt, hvis det går ud over børnene i skolen.

Jeg har i sin tid gjort, hvad jeg kunne for at animere grønlandske skribenter til selv at skrive hørespil og i det hele deltage aktivt i tilvejebringelsen af stof i radio og TV. På flere områder er der ydet en fremragende indsats, og det skulle også være muligt på dette område, der ganske vist er et vanskeligt område, at præstere noget.

Da radiatorådet ikke ønsker, at nogen kritik fra så sagkyndig side skal være uomtalt, er der nu arrangeret en rundbordskonference om TV-forestillingen, og så vidt

jeg har bragt i erfaring, vil det ærede medlem selv deltage deri.

Rosing: Jeg takker for den højtærede ministers svar, som jeg imidlertid ikke kan erklære mig tilfreds med. Jeg kan naturligvis ikke afvise den højtærede ministers redegørelse for kompetenceforholdet mellem ham og radiatorådet, men jeg ville have været glad, hvis den højtærede minister havde givet udtryk for en mere positiv forståelse af problemet. Her drejer det sig ikke om en kunstnerisk og æstetisk vurdering af stykket, som den højtærede minister var inde på, men om, at et helt folk, der ikke indgående kender Grønland og grønlanderne, får et fordrejet og ensidigt billede af os. Jeg føler mig meget skuffet.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Måske den divergerende forståelse ligger gemt i det ærede medlems ord om, at det danske fjernsyn må have pligt til at være objektivt. Kravet om objektivitet kan ikke opstilles over for de udsendelser, der indgår under benævnelsen „kunst“. Kunst er en formidling af værdier, som oftest med baggrund i et menneskes livsholdning. De værdier, som sættes højest, og som indgår i kunst, er i allerhøjeste grad subjektive. Vi kan godt godtage disse værdier, og vi kan angribe dem, men vi kan ikke gennem censur stille dem uden for døren. For såvel kunstnere som kritikere er der her et uomgængeligt krav om ordets frihed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Aksel Larsen** til ministeren for kulturelle anliggender:

„Hvem har ansvaret for tilrettelæggelsen af fjernsynets spørgetime „Hvis det sker — hvad sker der så?“ torsdag den 25. januar? Billiger ministeren denne form for oplysende udsendelser?“

Aksel Larsen: Den 25. januar i år havde TV en udsendelse, der blev betitlet „Hvis det sker — hvad sker der så?“ Det var en art spørgetime med diskussion om den militære værdi af forsvaret og om, hvad forsvaret kunne foretage sig, hvis der skulle ske krigerske begivenheder eller noget lig-